

ΣΤΕ 713/2014 [Παράλειψη έκδοσης απόφασης επί αιτήματος εξαγοράς ή απαλλοτρίωσης ιδιωτικής αναδασωτέας έκτασης]

Περίληψη

-Η αναγκαστική απαλλοτρίωση αναδασωτέας έκτασης είναι υποχρεωτική για τη Διοίκηση όταν σκοπό της κήρυξης της έκτασης ως «αναδασωτέας» δεν αποτελεί η αναδημιουργία της δασικής της βλάστησης που έχει καταστραφεί και η εν γένει ανάκτηση της δασικής της μορφής, αλλά η δάσωσή της και η πρόσδωση σ' αυτήν δασικού χαρακτήρα που δεν είχε προηγουμένως. Η υποχρέωση δε αυτή συντρέχει εφόσον έχει προηγουμένως τηρηθεί η διαδικασία κατά την οποία διερευνάται η εγκυρότητα των τίτλων ιδιοκτησίας του φερομένου ιδιοκτήτη και καθορίζεται από το Συμβούλιο Ιδιοκτησίας Δασών το τίμημα για την πώληση της έκτασης, και μόνον εάν ο ιδιοκτήτης δεν πωλήσει εντέλει την έκταση αυτή στο καθορισθέν τίμημα. Εφόσον, αντιθέτως, η έκταση για την οποία πρόκειται έχει ήδη δασικό χαρακτήρα και υπάγεται στη δασική νομοθεσία, η δε κήρυξη της ως αναδασωτέας αποσκοπεί στην ανάκτηση της αλλοιωθείσης δασικής της μορφής, η κήρυξη της έκτασης ως αναγκαστικώς απαλλοτριωτέας είναι, μεν, δυνατή, δεν είναι, όμως, υποχρεωτική για τη Διοίκηση.

-Επί της αιτήσεως των αιτούντων που υποβλήθηκε με την από 25.11.2006 εξώδικη διαμαρτυρία, πρόσκληση και δήλωσή τους δεν εκδόθηκε πράξη της Διοίκησης και δεν εξετάσθηκε αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εξαγοράς ή υποχρεωτικής αναγκαστικής απαλλοτρίωσης της επίμαχης έκτασης. Και μνημονεύονται, μεν, στο υπηρεσιακό έγγραφο του δασολόγου προς τη Διεύθυνση Δασών Αθηνών ορισμένα στοιχεία δασικού χαρακτήρα της έκτασης, τα στοιχεία, όμως, αυτά ανάγονται σε χρόνο τόσο παρωχημένο (1915-1917, 1878-1879 κ.λπ.) ώστε δεν συγκροτούν επαρκές αιτιολογικό έρεισμα για την κρίση της Διοίκησης ως προς το δασικό χαρακτήρα της έκτασης. Για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση ακυρώσεως, να ακυρωθεί η σιωπηρή απόρριψη του αιτήματος των αιτούντων, και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση, προκειμένου να κριθεί με νόμιμη και επαρκή αιτιολογία το αίτημα αυτό.

Πρόεδρος: Χρ. Ράμμος

Εισηγητής: Χρ. Ντουχάνης

Δικηγόροι: Ολ. Ανδρίτσου, Κ. Χριστοπούλου

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή, η οποία εισάγεται σε δεύτερη συζήτηση ύστερα από την έκδοση της 4342/2011 προδικαστικής απόφασης του Δικαστηρίου, ζητείται η ακύρωση της παράλειψης της να αποφανθεί επί αιτήματος των αιτούντων προς τη Διοίκηση να εξαγοράσει ή, επικουρικώς, να απαλλοτριώσει αναγκαστικώς, κατ' εφαρμογή της δασικής νομοθεσίας (άρθρ. 43 παρ. 2 και 3 του ν. 998/1979), έκταση εμβαδού 6.200 τ.μ., κηρυχθείσα ως αναδασωτέα και ευρισκόμενη στη θέση «Άνω Μενιδιάτικα» του Δήμου Γαλατσίου του νομού Αττικής, επί της οποίας προβάλλουν ιδιοκτησιακά δικαιώματα.
3. Επειδή, το ως άνω αίτημα των αιτούντων υποβλήθηκε με την από 25.11.2006 εξώδικη διαμαρτυρία, πρόσκληση και δήλωση, απευθυνόμενη προς το Δημόσιο, η οποία επιδόθηκε στον Υπουργό Οικονομικών στις 18.12.2006. Υπό τα δεδομένα αυτά, η παρούσα αίτηση, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο εντός του εξηκονθημέρου που ακολούθησε την άπρακτη πάροδο τριμήνου από την επίδοση της πρόσκλησης και δήλωσης των αιτούντων προς το Δημόσιο, ασκείται εμπροθέσμως, κατά το άρθρο 46 παρ. 1 του π.δ. 18/1989 (Α' 8), και εν γένει παραδεκτώς, είναι δε περαιτέρω εξεταστέα.
4. Επειδή, το άρθρο 43 του ν. 998/1979 (Α' 289), ορίζει τα εξής: «1. Η κήρυξις ως αναδασωτέας ιδιωτικής εκτάσεως συνιστά λόγον απαλλοτριώσεως ταύτης δια την πραγματοποίησιν της αναδασώσεως θεωρούμενης ως δημοσίας ωφελείας, υπό τας κατωτέρω προϋποθέσεις. 2. Ο ιδιοκτήτης εκτάσεως μη εχούσης ήδη τον χαρακτήρα δάσους ή δασικής εκτάσεως εφόσον δεν επιθυμεί να διατηρήση την κυριότητα ταύτης μετά την κήρυξιν αυτής ως αναδασωτέας και να προβή εις την πραγματοποίησιν της αναδασωτέας κατά τα εις το προηγούμενον άρθρον οριζόμενα, δύναται να δηλώση εντός τριών μηνών από της δημοσιεύσεως της σχετικής αποφάσεως ότι δέχεται να πώληση την ως άνω έκτασιν προς το Δημόσιον, ότε και προσκαλείται να προσαγάγη τους τίτλους του. Περί της αναγνωρίσεως τούτων αποφαινεται το οικείον Συμβούλιον Ιδιοκτησίας Δασών, περί δε του τιμήματος αντί του οποίου δέον να γίνει η αγορά αποφαινεται η κατά το άρθρον 10 παρ. 3 επιτροπή κατά τα εν τω άρθρω 6 οριζόμενα. Μετά τον έλεγχον των τίτλων και τον καθορισμόν της τιμής πώλησεως ο αναγνωρισθείς ιδιοκτήτης προσκαλείται εις σύναψιν του πωλητηρίου συμβολαίου συναπτομένου μετά του οικείου νομάρχου ή του από τούτου εξουσιοδοτημένου. Η δαπάνη δια την αγοράν βαρύνει τον προϋπολογισμόν του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας Κτηνοτροφίας και Δασών. 3. Αν ο ιδιοκτήτης αρνηθή την πώλησιν δια ρητής δηλώσεώς του ή δια της μη προσελεύσεώς του προς υπογραφήν της συμβάσεως ή δεν προβαίνει εις τας κατά το άρθρον εργασίας της αναδασώσεως ή παραμελεί ταύτας επί χρονικόν διάστημα μείζον του έτους, ή Διοίκησις δικαιούται να προβή εις την υπέρ του Δημοσίου και δαπάναις αυτού απαλλοτριώσαν ταύτης, προς πραγματοποίησιν της αναδασώσεως. Η απαλλοτριώσις κηρύσσεται υπέρ του Δημοσίου και δαπάναις του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας Κτηνοτροφίας και Δασών, διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Γεωργίας,

εκδιδομένης υποχρεωτικώς εντός εξαμήνου από της εκδηλώσεως της αρνήσεως του ιδιοκτήτου να προβή εις την πώλησιν ή από της παρόδου της ως άνω ενιαυσίας χρονικής περιόδου, καθ' ην ούτος ημέλησε τας εργασίας της αναδασώσεως. Επιτρέπεται, επίσης, εντός εξαμήνου προθεσμίας από της κηρύξεως της εκτάσεως ως αναδασωτέας ή απαλλοτριώσις τοιαύτης ιδιωτικής εκτάσεως και εις ην έτι περίπτωσιν ο ιδιοκτήτης εδέχθη να ενεργήση και εκτελεί τας εργασίας αναδασώσεως, εφ' όσον αύτη περιβάλλεται κατά το μείζον τμήμα της υπό δημοσίου δάσους ή δημοσίας δασικής εκτάσεως και ήθελε κριθή ότι η ύπαρξις ταύτης δυσχεραίνει την διαχείρισιν και εκμετάλλευσιν του δημοσίου δάσους ή δασικής εκτάσεως. Την κήρυξιν της απαλλοτριώσεως δύναται να ζητήση εις πάσαν περίπτωσιν και ο ιδιοκτήτης της αναδασωτέας εκτάσεως, οπότε αύτη είναι υποχρεωτική διά το Δημόσιον, ευθυνόμενον, εν παραλείψει εκδόσεως της σχετικής πράξεως εντός τριμήνου από της αιτήσεως, και δια πάσαν ζημίαν του ιδιοκτήτου εκ της παραλείψεως.

4. Η αναγκαστική απαλλοτριώσις ιδιωτικού δάσους ή δασικής εκτάσεως καταστραφείσης εκ πυρκαϊάς είναι πάντοτε δυνατή δια το Δημόσιον μετά την κήρυξιν ταύτης ή της όλης περιοχής εις ην ευρίσκεται αύτη, ως αναδασωτέας, ιδία δε οσάκις αι συνθήκαι εκδηλώσεως και η έκτασις της πυρκαϊάς, αι ανάγκαι εκτελέσεως εν τη όλη περιοχή δασικών έργων μείζονος σημασίας, η φύλαξις της περιοχής και η προστασία της από ενδεχομένην χρησιμοποίησιν τμημάτων της προς άλλους σκοπούς, ή η ανάγκη της ταχύτερας δυνατής και ενιαίας εις την όλην περιοχήν επανεγκαταστάσεως της δασικής βλαστήσεως επιβάλλουν την ανάληψιν του έργου της αναδασώσεως και την συντήρησιν του δάσους ή της δασικής εκτάσεως υπό του Δημοσίου. Εις την περίπτωσιν ταύτην η αναγκαστική απαλλοτριώσις κηρύσσεται εντός αποκλειστικής προθεσμίας ενός έτους από της δημοσιεύσεως της κατά το άρθρον 41 παρ.1 νομαρχιακής αποφάσεως, επί τη βάσει ειδικώς ητιολογημένης εκθέσεως της δασικής υπηρεσίας.

5. Η δαπάνη διά την πραγματοποίησιν των κατά τας προηγούμενος παραγράφους αναγκαστικών απαλλοτριώσεων βαρύνει τον προϋπολογισμόν του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας Κτηνοτροφίας και Δασών». Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, η αναγκαστική απαλλοτριώση αναδασωτέας έκτασης είναι υποχρεωτική για τη Διοίκηση (άρθρο 43 παρ. 2 και 3 του ν. 998/1979) όταν σκοπό της κήρυξης της έκτασης ως «αναδασωτέας» δεν αποτελεί η αναδημιουργία της δασικής της βλάστησης που έχει καταστραφεί και η εν γένει ανάκτηση της δασικής της μορφής, αλλά η δάσωσή της και η πρόσδωσθ σ' αυτήν δασικού χαρακτήρα που δεν είχε προηγουμένως. Η υποχρέωση δε αυτή συντρέχει εφόσον έχει προηγουμένως τηρηθεί η διαδικασία της παρ. 2 του άρθρου 43, κατά την οποία διερευνάται η εγκυρότητα των τίτλων ιδιοκτησίας του φερομένου ιδιοκτήτη και καθορίζεται από το Συμβούλιο Ιδιοκτησίας Δασών το τίμημα για την πώληση της έκτασης, και μόνον εάν ο ιδιοκτήτης δεν πωλήσει εντέλει την έκταση αυτή στο καθορισθέν τίμημα.

Εφόσον, αντιθέτως, η έκταση για την οποία πρόκειται έχει ήδη δασικό χαρακτήρα και υπάγεται στη δασική νομοθεσία, η δε κήρυξη της ως αναδασωτέας αποσκοπεί στην ανάκτηση της αλλοιωθείσας δασικής της μορφής, η κήρυξη της έκτασης ως αναγκαστικώς απαλλοτριωτέας είναι, μεν, δυνατή, σύμφωνα με όσα ειδικότερα ορίζονται στην παρ. 4 του άρθρου 43, δεν είναι, όμως, υποχρεωτική για τη Διοίκηση (πρβλ. ΣτΕ 3111/2008 επταμ., 4575/1998).

5. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, με την από 25.11.2006 εξώδικη διαμαρτυρία, πρόσκληση και δήλωση τους οι αιτούντες δήλωσαν την πρόθεση τους να πωλήσουν έκταση φερομένης ιδιοκτησίας τους, εμβαδού 6,2 στρ., στη θέση «Άνω Μενιδιάτικα» του Δήμου Γαλατσίου του νομού Αττικής, άλλως, ζήτησαν την αναγκαστική απαλλοτρίωση της κατ' εφαρμογή του άρθρου 43 παρ. 2 και 3 του ν. 998/1979. Περαιτέρω, από το από 3-8.2012 υπηρεσιακό έγγραφο του δασολόγου, Γεωργίου Παπαδογεωργάκη, προς τη Διεύθυνση Δασών Αθηνών προκύπτει ότι η εν λόγω έκταση είναι τμήμα της έκτασης που κηρύχθηκε αναδασωτέα α) με την 108424/13.9.1934 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας (ΦΕΚ

133), δηλαδή της όλης έκτασης του λεκανοπεδίου Αττικής που ήταν κατά τον χρόνο εκείνο εκτός σχεδίου πόλεως και οικισμών και δεν είχε γεωργικό, βιομηχανικό κ.λπ. χαρακτήρα, β) με την 41650/2969/21.10.1938 απόφαση του ίδιου Υπουργού (Β' 250), δηλαδή έκτασης 1.300 στρ. στην περιοχή Τουρκοβουνίων του ν. Αττικής [ως προς μεγάλα τμήματα της οποίας, όμως, η αναδάσωση έχει αρθεί (βλ 15082/324/26.1.1968 έγγραφο του Υπουργείου Γεωργίας προς το Υπουργείο Οικονομικών)] και γ) με την 1147/10.10.1994 πράξη του Νομάρχη Αθηνών (Δ' 1110),

δηλαδή έκτασης 935,483 στρ. στη θέση «Ομορφοκλησιά» του Δήμου Γαλατσίου. Στο ίδιο έγγραφο αναφέρεται επίσης ότι η εν λόγω έκταση είχε δασική βλάστηση κατά το παρελθόν αποτελούμενη από πευκόδενδρα με υπώροφη βλάστηση σχίνων, θυμαριών και αφανών, τα πεύκα, όμως, υλοτομήθηκαν σταδιακά από τη δεκαετία του 1910 μέχρι την Κατοχή για τις ανάγκες θέρμανσης των κατοίκων. Ο δασικός χαρακτήρας της επίμαχης έκτασης προκύπτει, τέλος, σύμφωνα με το ίδιο έγγραφο, από α) την 23.6.2010 θεώρηση του Διευθυντή Δασών Αθηνών στο φύλλο του προς ανάρτηση προσωρινού δασικού χάρτη των Δήμων Αθηναίων, Γαλατσίου, Ψυχικού, Νέας Χαλκηδόνας και Νέας Φιλαδέλφειας, β) τον χάρτη του Γερμανού αρχαιολόγου Kaupert των ετών 1878 -1879, στον οποίο η επίμαχη έκταση εμφανίζεται ως μέρος

δάσους βραχύκορμων δασικών φυτών με διάσπαρτα κωνοφόρα, γ) από Δασικές Απαγορευτικές Διατάξεις των ετών 1927 και 1939, δ) από εγκρίσεις υλοτομίας για την περιοχή «Εύμορφη Εκκλησιά» των ετών 1915 και 1917 και ε) από την από 9.9.1994 έκθεση φωτοερμηνείας δασολόγου συνεργείου κτηματογράφησης της εκτός σχεδίου περιοχής του Δήμου Γαλατσίου, στην οποία η επίμαχη έκταση εμφανίζεται με

μωβ χρώμα και την ένδειξη «δασική (λατομική) έκταση» κατά τα έτη 1937 και 1994.

6. Επειδή, οι αιτούντες άσκησαν αίτηση ακυρώσεως κατά της αναφερόμενης 1147/10.10.1994 πράξης του Νομάρχη Αθηνών (Δ' 1110), με την οποία, κατά τα ανωτέρω, κηρύχθηκε αναδασωτέα έκταση 935,483 στρ. στη θέση «Ομορφοκλησιά» του Δήμου Γαλασίου, στην οποία συμπεριλαμβάνεται και η επίμαχη. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με την 2508/1998 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ως απαράδεκτη, με την αιτιολογία ότι η προαναφερόμενη νομαρχιακή απόφαση εστερείτο εκτελεστού χαρακτήρα ως βεβαιωτική της προαναφερόμενης 108424/13.9.1934 απόφασης του Υπουργού Γεωργίας, η οποία, ουδέποτε καταργηθείσα, διατηρούσε πλήρως την ισχύ της και με την οποία είχε, κατά τα ανωτέρω, κηρυχθεί αναδασωτέα η περιοχή του λεκανοπεδίου Αττικής περιλαμβάνουσα και την προαναφερόμενη μείζονα έκταση.

Ανάλογες αποφάσεις του Δικαστηρίου εκδόθηκαν και επί άλλων αιτήσεων ακυρώσεως κατά της ίδιας προσβαλλόμενης πράξης αναδάσωσης. Κατόπιν ασκήσεως προσφυγών ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου εκ μέρους ενδιαφερομένων, οι οποίοι ισχυρίστηκαν ότι η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας που τους αφορούσε (η υπ' αριθμ. 1970/2000 απόφαση) και η οποία είναι όμοια με την προαναφερόμενη απορριπτική της αίτησης των αιτούντων 2508/1998 απόφαση, οδηγούσε σε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. περί προστασίας της ιδιοκτησίας, εκδόθηκαν η από 10.7.2003 απόφαση του Ε.Δ.Δ.Α. (Παπασταύρου και λοιποί κατά Ελλάδα, αρ. 46372/99) και η από 8.10.2004 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου (Κατσούλης κ.λπ. κατά Ελλάδα, αρ. 66742/01). Με την πρώτη από τις αποφάσεις αυτές το Ε.Δ.Δ.Α., αφού παρέθεσε διάφορα μεταγενέστερα του 1934 αλλά και της εκδόσεως της ανωτέρω νομαρχιακής αποφάσεως έγγραφα και αποφάσεις των δασικών αρχών, κατά τις οποίες ουδέποτε το σύνολο ή μέρος της επίδικης εκτάσεως υπήρξε δάσος, έκανε δεκτή την προσφυγή των ενδιαφερομένων με την εξής αιτιολογία: «37. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση του Νομάρχη της 10ης Οκτωβρίου 1994 βασίσθηκε στην απόφαση 108424/1934 του Υπουργού Γεωργίας. Κατά την γνώμη του Δικαστηρίου οι αρχές θα έσφαλλαν εάν διέτασσαν ένα τέτοιο σοβαρό μέτρο που επηρεάζει την θέση των προσφευγόντων και την θέση ενός ορισμένου αριθμού άλλων προσώπων τα οποία ισχυρίζονται ότι έχουν δικαίωμα ιδιοκτησίας σε μία ευρύτερη περιοχή χωρίς νέα επανεκτίμηση της κατάστασης όπως αυτή απεικονίζεται στην απόφαση 108424/1934. Όμως, το Συμβούλιο Επικρατείας απέρριψε την αίτηση των προσφευγόντων για μόνο το λόγο ότι η απόφαση του Νομάρχη δεν αποτελούσε εκτελεστική πράξη διότι αυτή απλώς επιβεβαίωσε την απόφαση που εκδόθηκε το 1934 από τον Υπουργό Γεωργίας. Παρόμοιος τρόπος χειρισμού μίας τόσο περίπλοκης κατάστασης στην οποία οποιαδήποτε διοικητική απόφαση μπορεί να έχει σημαντικές επιπτώσεις σε εμπράγματα δικαιώματα μεγάλου αριθμού προσώπων, δεν μπορεί να θεωρηθεί

συμβατός προς το δικαίωμα, το οποίο κατοχυρώνει το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, και δεν παρέχει επαρκή προστασία προς εκείνους οι οποίοι καλοπίστως απολαμβάνουν την ιδιοκτησία και την κατοχή των αγαθών, όπως οι αιτούντες, δεδομένου, μάλιστα, ότι το ελληνικό δίκαιο δεν προβλέπει καμία δυνατότητα αποζημίωσης. 38. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η κατάσταση για την οποία παραπονούνται οι προσφεύγοντες εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και ότι δεν διασφαλίστηκε εύλογη ισορροπία μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος και της ανάγκης προστασίας των δικαιωμάτων των προσφευγόντων. 39. Για το λόγο αυτό, υπήρξε παράβαση του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου».

7. Επειδή με το άρθρο 46της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), η οποία κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/974 (Α' 256), όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 του 11ου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2400/1996 (Α' 96), ορίζει ότι «1. Τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να συμμορφώνονται προς τις οριστικές αποφάσεις του Δικαστηρίου επί των διαφορών στις οποίες είναι διάδικοι. 2. ...». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, η οποία έχει την ισχύ που προβλέπει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, και ενόψει της μνημονευόμενης στην προηγούμενη σκέψη νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, η έκδοση της προαναφερόμενης 2508/1998 απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία κρίθηκε ότι η ως άνω προσβληθείσα νομαρχιακή απόφαση ήταν επιβεβαιωτική της αναδάσωσης του έτους 1934, δεν εμπόδιζε τη Διοίκηση (πρβλ. ΣτΕ 4644/2011), να ερευνήσει εξ υπαρχής το κρίσιμο ζήτημα αν η επίμαχη έκταση είχε ή όχι δασικό χαρακτήρα πριν από την έκδοση της νομαρχιακής αυτής απόφασης (1147/10.10.1994), μη δεσμευόμενη από την εν λόγω απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας». Η Διοίκηση όφειλε, επομένως, να αποφανθεί και μάλιστα αιτιολογημένα επί της σιωπηρώς απορριφθείσης αιτήσεως των αιτούντων κατά το γενικό κανόνα που καθιερώνουν, άλλωστε, οι διατάξεις των άρθρων 3 και 17 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας (ν. 2690/1999, Α' 45). Επιλαμβανόμενη δε, ειδικότερα, η Διοίκηση της αιτήσεως αυτής, η υποβολή της οποίας, ενόψει της προπεριγραφόμενης πλοκής της υπόθεσης, πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν περικλείεται από τις προθεσμίες που τάσσουν οι ως άνω διατάξεις για τις συνήθεις περιπτώσεις υποβολής παρομοίων αιτημάτων, θα μπορούσε είτε να κρίνει, σε αντίθεση προς τα γενόμενα δεκτά με την ως άνω απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, ότι δεν προέκυπτε με ασφάλεια η ύπαρξη δασικής βλάστησης στην επίμαχη έκταση σε συγκεκριμένο χρονικό σημείο κατά το παρελθόν και ότι, επομένως, με την νομαρχιακή απόφαση του 1994 δεν αποφασίσθηκε, κατ' ακριβολογία, η κήρυξη της ως αναδασωτέας, αλλά ως το πρώτον δασωτέας, είτε ότι η έκταση αυτή είχε πράγματι δασικό

χαρακτήρα και πριν από την έκδοση της νομαρχιακής απόφασης του 1994, θεμελιώνοντας, όμως, την κρίση της σε στοιχεία σχετικά με την δασοκάλυψη της έκτασης αυτής σε συγκεκριμένα χρονικά σημεία του παρελθόντος, από τα οποία να μπορεί να συναχθεί αιτιολογημένως ότι η έκταση αυτή είχε δασικό χαρακτήρα και πριν από την έκδοση της προαναφερόμενης νομαρχιακής απόφασης. Το περιεχόμενο, εξάλλου, της κρίσης της Διοίκησης ως προς το ζήτημα αυτό είναι κρίσιμο προκειμένου να κριθεί περαιτέρω αν, κατ' εφαρμογή των διατάξεων που παρατίθενται στην τέταρτη σκέψη, συντρέχει υποχρέωση της Διοίκησης να προβεί στην εξαγορά της έκτασης ή την κήρυξη της ως αναγκαστικώς απαλλοτριωτέας εφόσον πληρούνται οι τασσόμενες από τις διατάξεις αυτές προϋποθέσεις ή αν, αντιθέτως, δεν συντρέχει η υποχρέωση αυτή.

8. Επειδή, εν προκειμένω, επί της αιτήσεως των αιτούντων που υποβλήθηκε με την από 25.11.2006 εξώδικη διαμαρτυρία, πρόσκληση και δήλωσή τους δεν εκδόθηκε πράξη της Διοίκησης και δεν εξετάσθηκε αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εξαγοράς ή υποχρεωτικής αναγκαστικής απαλλοτρίωσης της επίμαχης έκτασης. Και μνημονεύονται, μεν, στο ως άνω από 3.8.2012 υπηρεσιακό έγγραφο του δασολόγου, Γ. Π., προς τη Διεύθυνση Δασών Αθηνών ορισμένα στοιχεία δασικού χαρακτήρα της έκτασης, τα στοιχεία, όμως, αυτά ανάγονται σε χρόνο τόσο παρωχημένο (1915-1917, 1878-1879 κ.λπ.) ώστε δεν συγκροτούν, κατά τα εκτιθέμενα στην έκτη σκέψη, επαρκές αιτιολογικό έρεισμα για την κρίση της Διοίκησης ως προς το δασικό χαρακτήρα της έκτασης. Για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση ακυρώσεως, να ακυρωθεί η σιωπηρή απόρριψη του αιτήματος των αιτούντων, και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση, προκειμένου να κριθεί με νόμιμη και επαρκή αιτιολογία το αίτημα αυτό.